

Hofz og Slotsmenighederne hidtil bestaaende særegne Forhold. I alle disse Henseender ville nærmere Bestemmelser blive fornødne, men som efter Ministeriets Formening ville kunne træffes ad den administrative Del.

Til den ovenfor omhandlede Indstilling om Sognebaandets Løsning har Kirkecommissjonen endnu, som foran bemærket, føiet tvende andre, af hvilke den ene gaaer ud paa, at naar Menighedsmedlemmer i et Sogn ønske, at et andet Sogns Præst skal være nærværende i en gudelig Forsamling hos dem, skal dette være uformeent, dog at vedkommende Præst forud meddeler Underretning om Saa-dant til Sognets Præst, og siden gjør Anmeldelse derom gjennem Provsten til Biskoppen, der kan, naar han dertil finder Anledning, forbyde sliig Deeltagelse.

Dette Forslag er formeentlig fremkaldt ved den Bevægelse, der for nogle Aar siden vakte ved en enkelt, i et af Landets Stifter foregaaet Begivenhed. Da nemlig et Par Præster, efter Opfordring fra nogle Mænd i et andet Sogn, havde uden dettes Præsids Samtykke og imod hans Vnste afholdt en offentlig Forsamling i hans Sogn, lod Ministeriet dem, efter indkommen Klage fra den vedkommende Sognepræst, tilkjendegive, at det ikke kunde billige deres Fremgangsmaade ved denne Leilighed, idet det ikke kunde ansee det for stemmende med den i Kirken indførte og bestaaende Orden, at Mænd, der selv have modtaget Bestikkelse som Sognepræster, optræde i et Sogn og en Menighed, der er betroet til en anden Præsids Virksomhed, ved uden dennes Samtykke eller mod hans Vnste at indbyde til og afholde offentlige Forsamlinger i kirkelige eller religiøse Anliggender.

Vel indeholde de ovenfor meddeelte Motiver, hvormed Commissionen har støttet denne Indstilling, væsentlige Grunde for i Menighedernes Interesse at indrømme en saadan Frihed som den foreslaaede. Men ikke desto mindre har Ministeriet fundet Betænkelse ved at gjøre dette Punkt, der angaaer et Spørgsmaal, der ikke staaer i nogen indre

nødvendig Forbindelse med Sognebaandets Løsning, saaledes som dette er opfattet i det foranstaaende Udkast, til Gjenstand for en Tillægsbestemmelse til dette. Forsaavidt denne nemlig alene skulde gaae ud paa at indrømme Præsterne en Ret til at afholde og deeltage i private Sammenkomster til religiøs Opbyggelse i anden Præsids Sogn, da antager Ministeriet, at, dersom der kunde reises Tvivl om Berettigelsen hertil, saa vil denne i alt Fald bortfalde ved selve den Lov, hvortil Udkastet foreligger, idet det er aabenbart, at Præsten, der ved denne Lov vil erholde Ret til at antage en anden Præsids Sognemedlemmer til sine Skriftebørn og at overtage Sjælesorgen for dem, tillige erholder Ret til at samles med dem i deres Huse til sælles Opbyggelse. Forsaavidt Forslaget derimod tillige skulde gaae ud paa at tillægge Præsterne Ret til at afholde offentlige Forsamlinger i uvedkommende Sogne, da har Commissionen selv berørt de Betæneligheder, som en saadan Forandring i den hidtil hos os bestaaende kirkelige Orden vilde medføre; og skjøndt de af Commissionen foreslaaede Tillægsbestemmelser vistnok maae ansees for hensigtsmæssige, har Ministeriet dog fundet Betænkelse ved for Tiden at bringe en saadan Bestemmelse i Forbindelse med Sagen om Sognebaandets Løsning.

Det andet af de sidstnævnte tvende Indstillingspunkter gaaer ud paa, at, naar Præst og Menighed ere enige om at benytte et selvvalgt Psalmebogsstillæg ved den offentlige Guds-tjeneste, skal dette kunne skee med Biskoppens Samtykke.

Ogsaa dette Punkt synes at ligge temmelig fjært fra det øvrige Indhold af Commissionens Andragende og fra Spørgsmaalet om Sognebaandets Løsning. Derhos maa det bemærkes, at der ved en allerhøieste Resolution af 22de Februar d. A. er meddeelt Autorisation paa en heel ny Psalmebog til Indførelsen ved Guds-tjenesten, hvor Præst og Menighed derom maatte enes. Forsaavidt der maatte ønskes en større Frihed i Henseende til Psalmebogen, navnlig som af Commissionen foreslaaet, til Indførelse af selvvalgte Tillæg til Psalmebogen, der altsaa vilde savne den almindelige allerhøieste Autorisation, der hidtil er bleven